

[Bjørn Westh]

Det er rigtigt, at Socialdemokratiet har givet regeringen mandat til, at vi skulle indgå i en ordning, hvor man i miljøfølsomme områder kunne drive landbrug mere ekstensivt. Den ordning bliver i øvrigt vedtaget her i dag. Det er rigtigt, at Socialdemokratiet har været indstillet på, at der skulle laves en tilplantningsordning. Den ordning kunne vedtages i dag, hvis regeringen stemmer for vores ændringsforslag. Landbrugsministeren og jeg har i øvrigt været enige om, at det var et udmærket ændringsforslag, vi havde stillet. Det kan altså vedtages; det kræver bare, at regeringen trykker på den grønne knap.

Da dette spørgsmål blev behandlet i Markedsudvalget i 1986, var der ikke noget forslag til ændring af landbrugsloven. Det kom i januar 1989 og ændrede dermed forudsætningerne for de mandater, der var afgivet dér. Men vi vil gerne gennemføre ordningen med hensyn til miljøfølsomme områder – vi gør det i øvrigt – og vi vil gerne gennemføre skovtilplantning. Man kan bare stemme for vores ændringsforslag.

Regeringen spørger, om man skal holde indgåede aftaler. Ja, det skal man selvfølgelig. Jeg havde sagt til flere regeringsmedlemmer: Lad være med at indgå aftale på det område, for det hænger sammen med braklægning. Det vidste regeringen, da den indgik aftalen.

Men spørgsmålet er, hvad der tæller mest: en international retlig forpligtelse for regeringen eller en beskeden ændring i en lovgivning. Til sidesætter en aftale på et beskeden område en international forpligtelse?

Jeg har den 25. maj talt med landbrugsministeren om, hvordan vi kunne klare dette her. Jeg fik aftalen godkendt i min gruppe. Landbrugsministerens bagland ville åbenbart ikke være med, og baglandet er her, så vidt jeg har forstået, Fremskridtspartiet.

I onsdags spurgte landbrugsministeren, om vi så ikke kunne klare det på den og den måde i stedet for. I torsdags, altså i går, sagde jeg til landbrugsministeren: Det er i orden, det kan jeg også få godkendt i den socialdemokratiske gruppe. Men i går aftes kom landbrugsministeren og sagde til mig: Det kan jeg heller ikke gennemføre i min gruppe. Og så kommer landbrugsministeren her og giver mig skylden. Det fatter jeg ikke et ord af.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Det er rigtigt, når hr. Bjørn Westh siger, at der var nogle spørgsmål, der var forhandlet i 1986, men braklægningsordningen, som nu er i centrum, kom først ind i billedet i november 1987.

I den forbindelse er det forkert, når hr. Duetoft fortæller, at statsministeren ikke blev kritiseret for det, han gjorde på topmødet. Han blev ganske kraftigt kritiseret, men man gik fra alle sider ud fra, at man kunne dysse det ned, og at der bare var tale om en tom gestus. Men så viser det sig altså, at statsministeren har bundet Danmark langt kraftigere.

Når hr. Duetoft begynder at beundre mig for at føre mødestatistikker i de store papirbunker, han henviser til, kan jeg da sige, at jeg kun er taknemlig for, at hr. Duetoft ikke er der, for jeg bruger hans plads til at lægge mine papirbunker på, og de ligger der glimerende de 90 pct. af tiden, sådan at jeg har to pladser at lægge mine papirbunker på. Så i den henseende skal jeg kun sige tak til hr. Duetoft for, at han giver mig bedre plads til mit arbejde i Markedsudvalget end ved de få lejligheder, hvor han indfinder sig i 10 minutter, eller hvor længe han nu måtte være der ved hvert tredje møde, eller hvor ofte vi ser ham.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Jeg synes, vi har en lidt uforsigtig landbrugsminister. Landbrugsministeren ved godt, at EF-forpligtelser i virkeligheden går forud for alt andet her i landet. Landbrugsministeren har i lang tid vidst, at der skulle laves nogle braklægningsregler, hvad enten vi havde sagt nej eller ej. Det havde nok været klogere, hvis ministeren havde prioriteret opfyldelsen af den pligt højere end indgåelse af aftaler med Fremskridtspartiet på beslægtede områder.

Ministeren står nu i den situation, at han kan vælge mellem at opfylde en international EF-forpligtelse ved at samarbejde med Socialdemokratiet, hvorved han kan undgå, at den retssag, hvortil der er taget indledende skridt, gennemføres, og som vi jo efter ministerens egne ord vil tabe, og så at sætte hensynet til Fremskridtspartiet højere. Det er den enkle valgmulighed, der består. Det er ministeren, der har